

Tan sols al començar el camí un motorista és a punt d'emportar-se per davant la Marga. El motorista es disculpa en to de queixa: "vaja, normalment no hi ha ningú per aquests camins". Amb aquesta nostra nova sensació de caminants intrusos en els camins de bosc continuem el trajecte dins d'un feréstec alzinar humit.

Ben aviat la vegetació canvia i comença a desorientar-nos: cedres de tot tipus, avets, coníferes tan diverses com desconegudes, etc. Som als boscos d'Espinelves, que compten amb Mas Joan, amb un dels més importants i coneguts viveristes catalans de coníferes.

En una clariana al costat de la Riera Major trobem un refugi per a pescadors. "Refugio de pescadores" diu en principi, i diem en principi perquè ràpidament un escamot normalitzador tancarà algunes lletres estratègiques fins a dir REFUGI◊ DE PESCADOR◊S. La cosa, però, no està clara, la facció feminista proposa el nom de REFUGI◊ DE PESCADORES, la facció oportunista suggereix el de REFUGI◊ DE PE◊CADORES, contra el que noves veus proposen REFUGI◊ DE PE◊CADOR◊S. Després d'un encès debat prossegueix el camí amb la consciència neta i normalitzada. La foto ho deixa prou clar.

Al Moli de Moixons ens donen sopa torrada amb pilotilles. És 13 de gener i una gran cistella de fredolics ens explica que encara no ha començat a fer fred "en

serio".

I els caminants continuem en la més gran disbaixa, de forma semblant a un grup d'egebés sense senyu. És per aquí!, que no, que és per allà!. Una veu decidida s'imposa i amb l'exemple ens mostra el camí, i dic camí per dir alguna cosa, perquè a llocs més planers s'han fet pràctiques d'alpinisme. L'Enric Larreula ens ha assenyalat la drecera, tot un símbol en aquest dia que anem desamparats.

A la fi de l'enfiladissa arribem a una casa de pagès tan ben arreglada que cal pensar que és la segona residència d'algú acomodat. I no ens equivoquem, en Ramon Muntanyà, ex-alcalde de Vic, ens dona la benvinguda i ens demana ajut per a aixecar de terra una creu de terme. Mai hauria pensat que comptaria amb tants ajudants.

I sense més entrebancs ens trobem a la casa de colònies de Vilanova de Sau. El sopar i la vetllada fan recordar novament a més d'un dels absents o, millor dit, l'"absent". Algú tímidament observa com ni els perills del bosc, ni la duresa de la ruta, ni les inclemències possibles - ja que no reals- del temps, (els vents, la neu o els temporals) han desviat la nostra atenció i aquí estem. I, a més, hem fet drecera. Els comentaris avui no van més enllà d'aquesta constatació.

SETENA ETAPA

Dia 14 de gener de 1990

DE SAU A CANTONIGROS

El dia s'ha aixecat enboirat. I de dins d'aquesta grisor difuminada i humida arriben els paraigüeros de mitja pensió, és a dir els qui vénen nets i calentets de Barcelona. Ells són portadors d'una nova, que si ahir va ser totalment sorprenent avui ja és repetició: el Manel tampoc vindrà avui.

El lobbie de Sant Cugat, amb l'Enric Larreula al davant pren la iniciativa i encapçala la marxa.

A l'anterior etapa l'absència del Gran

Manel no va provocar més que comentaris discrets, avui sembla haver destapat una allau de posicionaments obertament herètics.

Pels passadissos de l'excursió (llegeixis: filera de caminants que va des del grup del cap fins al grup de presió del darrera, poc distanciat aquest cop) comencen a circular rumors.

Més d'un constata com el Manel en el darrer període s'ha comprat cotxe nou, "no serà amb el sobrant d'unes quotes inflades del Paraigua?"; i ara es vol